

Anh Ở Nơi Đâu?

Anh đã xa đã xa em mãi ... Anh có biết anh độc ác lắm không? Anh đã làm trái tim của một con bé tổn thương! Em ghét anh, ghét tất cả những gì liên quan đến anh. Em ghét cái con đường em với anh từng dạo qua, em ghét cái quán cóc nơi ta thương ngồi đó, em ghét nhưng câu nói anh chọc em cười, em căm ghét bản thân mình... Em ghét anh, ghét nhiều lắm!

Em cũng chỉ là một con người, có khổ đau và có thất bại ... Em đang thật buồn, em không tìm thấy lối thoát, em không còn đủ tự tin, em không thể cứu vớt được lòng tin nữa... cuộc sống chỉ mang cho em bất hạnh và khổ đau. Em vẫn thích chơi trò "ném nỗi buồn đi"... em viết nỗi buồn của em vào một tờ giấy và thả trôi sông ... em đã từng làm như vậy ... chẳng có chuyện gì xảy ra cả!

Đúng là sẽ không có chuyện gì xảy ra nếu chiều đó anh đi chơi cùng tụi bạn, anh không ra sông ngắm dòng nước chảy, nếu như chiều đó anh không có tâm trạng ... Anh thật y một cánh thuyền màu hồng nhấp nhô trên mặt sóng ... Anh vớt ,anh đã vớt được linh hồn em. Vậy là mình quen. Lúc đầu chỉ là những dòng tâm sự qua lá thư, rồi sau đó anh đã là bạn đồng hành trong những nỗi buồn vô định kỳ của em.

- Anh ơi! Hôm nay em lại có chuyện rồi ...

- Anh ơi! Sao cuộc sống này có nhiều cái bất công quá!

- Anh ơi! Sao em luôn luôn là người thất bại?

Anh luôn là điểm tựa tinh thần cho em, anh luôn có đủ kiên nhẫn ngồi nghe những lời hăm hăm của em. Và anh đủ sáng suốt để khuyên bảo em. Với em anh luôn là một người bạn, một người anh trai ... có lẽ như thế sẽ tốt hơn.

- Anh ơi hay anh làm anh trai em nhé!

- Sao lại thế? - Anh thắng thốt.

- Vì em thích thế mà. Em không có anh chị nên em thích có anh.

- Ủhm... nhưng...

- Nhưng gì? Cả hai chúng mình đều có lợi mà ... Sau này em sẽ làm quân sư quạt mo cho anh, chịu không? Còn em, chỉ cần những lúc em buồn, anh để cho em ... đánh anh là ... được rồi... - Em nhe răng ra cười.

- Thế lỡ em buồn như thế này thì anh sẽ bị ăn đòn suốt à?

Em đánh anh thùm thụp.

- Á... á... á... - Anh chịu đòn và la khe khẽ.

- Như thế mới chỉ là màn khởi đầu thôi đấy! - Em cười.

Những cuộc nói chuyện của hai đứa mình cứ không đầu không cuối ...

- Anh ơi. mai em đi chơi với bạn bạn ... lên Mai Châu ...

- Ủ đi cho vui, chỉ lúc trẻ mới đi được thôi. Em nhớ mặc ấ vào đấy. Anh đi kè được không?
- Còn lâu - Em trẻ môi ra trêu anh - Để bọn bạn em nó trêu em à?
- Đây, em đeo nhiều nhẫn nhi? Sao lại đeo ở ngón đeo nhẫn thế kia? Chỉ có người có gia đình mới đeo thôi!
- Ủ... Em có gia đình rồi. Thế mới không sợ thằng nào trêu. Anh thích không? Nói rồi tôi xòe bàn tay ra cho anh xem.

Anh không nói chỉ nhìn em rồi tháo từng chiếc ra đeo thử vào tay anh. Tháo ra lại đeo vào, cuối cùng anh chỉ giữ lại cái nhẫn ở ngón đeo nhẫn cưới, để cho người ta biết là em anh chưa có ... gia đình.

Giờ cái nhẫn đó vẫn còn trong tay anh, còn anh đang ở một nơi nào trong thành phố này? Người ta luôn muốn những gì không thể có, nhưng cái có rồi thì người ta lại không thêm quan tâm.

- Anh ơi, em với bạn em lại cãi nhau rồi! Cả mấy ngày bọn em gặp nhau như người dưng ...
- ...
- Thật ra em không muốn thế ... nhưng ...
- Em ... và nó ... vẫn vậy à?
- Không ... thực ra em đã muốn quên, nhưng có những chuyện mà không thể quên.
- Nếu như em muốn, vẫn còn có cơ hội mà. Hãy cho nó một cơ hội. - Giọng anh tự dưng nhỏ xíu.
- ...
- Hình như dạo này anh đang có chuyện à? Sao em trông anh khác khác ... anh có chuyện gì vậy? Nói ra được thì lòng nhẹ nhõm hơn đấy ...
- Anh ... anh làm gì có chuyện chứ ...?
- Em không tin. Anh có nói ra không? Em không thêm nói chuyện với anh giờ.
- Anh ... thực ra... anh sẽ nói mà ... nhưng ... không phải bây giờ ...
- Ngay bây giờ ... hoặc ... không bao giờ ...
- Anh cảm thấy mệt mỏi lắm ... anh đang chán lắm
- Anh đang chán chuyện gì vậy? - Giọng em trùng xuống thêm một chút âu lo.
- Thật sự anh đang có nhiều sức ép quá ... việc công ty, việc nhà, việc yêu ... em ...
- Ổ... yêu? Anh có người yêu rồi à? Sao em không biết? - Em ngạc nhiên và hình như bàng hoàng ... nhưng em cố nén lại - Công ty có chuyện gì vậy anh? Còn gia đình?

- Anh ... anh không thể nói ... anh không muốn nói ... anh chỉ muốn em làm điểm tựa cho anh, chỉ lần này thôi được không? Bây giờ anh...

- Vâng! Anh dựa vào em ... hãy để cho lòng anh thanh thản một chút ... Chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết mà ... Em cũng đang hoang mang lắm, anh có người yêu rồi. Sao không thấy anh nói điều gì ... Sao anh lại giấu em? Nhưng mà ... em là em gái mà. Anh có người yêu nghĩa là em có thêm chị rồi ... em sẽ phải vui chứ...

Nếu như em là một con nhỏ hiền dịu hơn một chút. Nếu như em biết chờ đợi ... Em sẽ không mất anh... Nhưng em vẫn là em, chỉ là một kẻ buống binh. Em muốn biết tất cả, những gì liên quan tới anh. Điều đó có vẻ như em là một người nông nổi... Anh biết những gì tốt cho em, những gì em nên biết và không nên biết... Em lại không hiểu điều đó, em muốn hiểu tất cả!

- Anh có chuyện gì? Tại sao anh lại như vậy? Hãy cho anh thời gian! Anh sẽ nói. Nhưng hãy cho anh thời gian.

- Không, anh đừng dấu em chuyện gì! Anh có thể nói với em ngay bây giờ hoặc không bao giờ! Nếu như anh muốn, có thể mình sẽ là người dung!

- Không! em .. .anh không muốn thế ... nhưng ...

- Thời gian như vậy là quá đủ rồi!

- Anh!

- Thôi được rồi! Hãy cứ để cái khoảng cách này giãn ra ... Đừng bao giờ tới tìm em nữa. Em không thể chịu được đâu! - Em chạy vọt vào nhà ...

Rồi từ đây, anh tới nhà em, em không tiếp. Anh viết thư em nhận nhưng không đọc. Anh đến trường bạn em bảo em về rồi. Không gặp anh, em cũng nhớ anh lắm, nhưng nghĩ đến chuyện anh giấu em điều gì đó là em lại không còn thấy nuối tiếc gì nữa đêm đêm em vẫn ngồi nhớ anh... Trốn anh một thời gian, ai cũng bảo em đã làm quá đáng lắm ... em nghe cũng thấy tội anh đang chịu nhiều sức ép lắm. Vậy mà em... Chiều nay nếu như anh đến, em sẽ nói với anh rằng: "Anh nhớ chưa, đừng chọc giận em!"... Nhưng đợi mãi, đợi mãi ... Chẳng thấy anh đâu! Em đành đi về với ý nghĩ tự an ủi mình: Anh bận lắm mà. Rồi những ngày sau, em vẫn đợi, vẫn hy vọng anh sẽ xuất hiện... nhưng càng đợi càng mất công ... chẳng thấy anh đâu ... Cũng chỉ vì lòng tự kiêu con gái, em không thèm gọi điện thoại cho anh dù nhiều lúc bấm số,... lại thôi... lòng tự kiêu con gái? Anh ở nơi đâu? Anh có biết có một người con gái đang đợi anh không?